

se morda še oživi. Nù, njen zvesti prijatelj se ne gane, leži na grbastem hrbtu in moli k višku raztegnene, otrple noge! —

„Poginil, poginil, umrl je moj Kutka!“ kriči deklica glasno. „Kutka, Kutka, Kutka . . . ti moj mali Kutka! Ti ljubček moj!“ — In jokaje zavali se na prsi otrplega psa in utakne pod njegov gobček svoj solzni obrazek, ki je bil ves izpremenen gorjá in strahú. In krepko se pritisne k njemu in poljublja, poljublja, poljublja ubogega rujavega psička . . .

„Mašica! kam si se utaknila, ti grdoba? Ne da bi materi kaj pomagala, umazanka ti,“ čuje se buren glas iz sosednjega vrta.

Mašičina mati stópi skozi vrata.

„Jaz ti bodem vže pokazala, neporednica ti, kaj se pravi valjati se s Kutko v mojem robci po gnoji!“ kriči srdito in hiti k sneženemu kupu. „Ali je Kutka poginil?“ Nagloma se ustavi in vidi otrple, zmrznene noge psa, njegov povešen gobček z nepremičnimi slepimi očmi.

„Takó! torej poginil je?!“ Žena maje z glavo in premišljuje. „Izvestno od lakote,“ reče po tihem. „Nù, obrni se hitro! vstani!“ zareži surovo na hčerko: „kaj se bodeš valjala okolo mrtvega psa?“

Sedaj potrese Mašico za ramo, ali — ta se ne gane.

„Mašica! Mašica! dosti je, neumnica! Me dobive drugega psa,“ nagovarja mati hčerko: „jesti mu bodeve vže dajali, če Bog da. Sedaj imave dosti dela, Bog daj le zdravje dobrim ljudem!“ in mati se prekríža. „Mašica! mila hčerka moja, Mašica!“

Nù Mašica se je krepko oprijela vratú svojega prijatelja in leži, kakor poprej ter se ne gane. Mati se sklone k njej.

„O Bog moj! pa vender ni umrla moja prisrčna, moja dobra hčerka, Mašica?“ kriči mati, zgubanči si obraz in ihtí.

Mašica je ležala mrtva na prsih mrtvega Kutke.

Na morskej obali.

(Črtica; spisal Peter Vudý.)

Zalostno se je potopilo tam daleč, daleč, kjer se modra morska površina združuje sè sinjim nebom, zlato solnčeece v globoko morje. Od zahoda pihljaj je hladan veter in postajal vedno močnejši in močnejši, vzdigoval v početku male valove, kasneje vse večje in večje, ki so se drvili po poprej mirnej morskej površini in se naposled razbili ob strmej skali, ki je kipela na obali k nebu pod oblake. Vender tudi po nebu drvili so se ne srebrnasti valovi, nego sivkasti oblaki, ki so se bolj in bolj kupičili, črni postajali in vse nebo prekrili. Na zemljo se je ulegal danes poprej nego li druge dneve nekak tajni mrak, ki je naznanjal vihár, ki razburi morje, lomi drevesa ter navdaja človeško srce s strahom in grôzo. Bog nas čuvaj in sv. Nikolaj kake nesreče! — —

* * *

Ne daleč od one skale na obali stala je majhena ribičeva koliba. Siromašna kolibica to! Obdaje jo vrtec, na katerem raste nekoliko dreves in sočivja, a za njo vzdiguje se zopet pečevje. Samotna kolibica!

Okolo malega ognjišča, na katerem je plapotal ogenj, stisnilo se je troje otrok. Samí so. Njih dobra mati jih je zapustila pred mesecem dnij za vselej, — umrla je, a njihov oče, siromašen ribič odveslal je danes popóludne v bližnje mestice, da prodá, kar je naložil in nakupi sebi in svojim potrebnega živeža. Težko je pustil te svoje otročičke same domá, vender, kaj je hotel — sila kola lomi — odveslal je in jim obljubil, da se skoraj vrne. A otroci so mu obljubili, da bodo dobri in ne pojdejo nikamor iz hiše. Saj so bili to dobri otroci ribičevi!

Temá je vže, kakor v rogu. Čulo se je le razbijanje valov ob pečine, piš vetra in votlo grmenje, katero je naznanjal pogostni blisek. Boječe so se stiskali ribičevi otročiči okolo ognjišča in pogledavali na vrata, kdaj se odpró, da stopi v kolibico njihov oče in jim prinese iz mesta, kar jim je obljubil. In vender njega še vedno ni bilo!

— Ti, Ivo, jaz se takó bojim za našega očeta! — vzkliknilo je šestletno dekletce in pogledalo svojega starejšega bratca, ki je baš popravljaj ogenj na ognjišči.

— Jaz tudi! — pritrdil je Tonče.

— Res je čudno, da očeta tako dolgo ni — tolažil ju je starejši brat — in tudi nevarno je, ker je tak vihar na morji, a vender naš oče je izkušen pomorščak, pa nam ga dobri Bog zopet nazaj pripelje. —

— Oj, da bi se le vrnil naš dobri oče! — govorila je Ljubica — mene je takó strah za njega. Daj Ivo daj, bomo molili za našega očeta.

In pokleknili so vsi trije okolo ognjišča in ustnice so jim šepetale „Oče naš — kateri si v nebesih — varúj nam našega očeta!“ —

Veter je pa bučal okolo kolibice, grom je bobnel, voda je pljuskala ob bregove, a očeta le ni bilo . . . Čakali so ga otročički, čakali, dolgo, dolgo, dokler niso naposled utrujeni zaspali okrog ognjišča.

* * *

Zasijalo je lepo, prelepo jutro. Nebó je bilo čisto, kakor modri očesci nedolžnega deteta, a v sinjem morji se je odsévalo zlato solnčeece in ga zlatilo sè svojimi žarki. Tudi ribičevi otročiči so se zgodaj zbudili in hiteli na morsko obalo, da vidijo, če se jim vrača oče iz mesta domóv. Alí zrlí so zamán tjà v morsko daljavo. Pač so našli ne daleč od óne skale na obali ostanke ladjice, katere so poznali. Bili so ostanki ladjice njihovega očeta.

In kje je bil njihov oče? —

Njihov oče, bil je v nebesih pri njih mamici, a otročiče so vzeli dobri ljudje k sebi, saj dobri Bog za vse poskrbí, in če bodejo dobri, prišli bodejo izvestno jedenkrat tudi oni tjà, kjer sta jim oče in mati. Oj tam gori v nebesih bode pač lepó . . . .

